

AL EDITOR: Escriure el títol igual, en dues línies!!!! Gràcies !

El crit de mort d'una gallina, Albert Camus, i la guillotina.

*(Perdó pel títol, i pel rodolí.... però l'he posat per cridar l'atenció.
Tal com dic !!...Busco l'atenció, ja que tot està relacionat amb un
fet, encara més punyent, en defensa dels DRETS dels Animals).*

Jaume Camps i Rabadà

Acadèmic d'honor en la "Ac. de Ciències Veterinàries de Catalunya".

Avui ja no és admesa l'idea cartesiana de que els animals son com màquines, i per tant, de seguir-la, no tindrien cap dret, al supost, acceptat aleshores, que no tenien consciencia, ni una forma de parla.

Es tan obvi el canvi que hem fet, en el temps i per la millora cultural en general, que no repeteixo, per no cansar, ja que son moltes cites i opinions diverses, tant dels filòsofs grecs, com dels moderns. Ni s'escau !

La professora de Filosofia en la UAB, Dra Marta Tafalla, va tenir la generositat de obsequiar-me un seu llibre "**Los derechos de los animales**", que he agraït molt, hi han dues cites, en primera pàgina, que resalten el savi contingut del llibre, per les centenes d'arguments a favor. Una d'elles, és de J.M. Coetzee, pres del llibre "**Las vidas de los animales**", i diu aixís en l'idioma emprat:

"En cuanto a que los animales sean demasiado idiotas para hablar por sí mismos, considérese la siguiente secuencia de acontecimientos:

Cuando Albert Camus era un joven muchacho en Argelia, su madre le dijo que le llevase una de las gallinas que tenía en una jaula en el patio. Obedeció, vio a su madre degollar a la gallina con un cuchillo de cocina y recoger la sangre en un cuenco, de modo que el suelo no se ensuciase.

El grito mortal de la gallina quedó impreso de modo tan obsesivo en la memoria del muchacho que en 1.959 escribió un apasionado ataque contra la guillotina. A resultas, en buena parte de la polémica suscitada, la pena capital fue abolida en Francia.

¿Quién puede sostener, así las cosas, que la gallina no habló?."

Al llegir-lo em va donar la idea sobre el inusual títol d'aquest escrit. No es d'extranyar la lluita del gran Albert Camus, en contra d'un fet tan greu, com que la Justícia d'un país mantingui la pena capital, i, a més tan sagnant, com la de mort sota guillotina, que és una mitja ganiveta, i mitja destreal, que cau tallant el coll al condemnat. En rodò !!

Albert Camus, si ve nascut a Algèria, el 1.913, era fill d'obriers immigrants, d'un pare fill d'Alsàcia a França, i d'una mare menorquina, com confirma el seu nom i cognom. Es deia Caterina Sintès. La que va matar a la gallina, com era costum a les llars de l'època.

Deuria patir el jove Albert pel fet explicat, i pels detalls comprovats que li van occorrer més tard, per tant deuria tenir una infantesa plena de privacions, ja que li va coincidir amb l'inici de la primera guerra mundial. Patí, com molts nens de l'època, una tisi tuberculosa, que mai va curar. Segurament ajudà a que ens deixés molt jove, als 46 anys, però li reconeixem una vida molt activa, sempre en pro dels Drets dels humans, i de retruc, també dels Drets dels demés animals.

Pel tema del seu doctorat en Filosofia, que tractava sobre savis grecs, no s'intuïen els seus pensaments futurs. Es dedicà, com bon literat, tant a escriure en periòdics i llibres, com en obres de teatre, i sempre sobre temes cruixents. Va fer campanyes contra el colonialisme, en els periòdics, i escriví, en col·laboració "*Révolte dans les Asturies*" en referència als fets de Octubre de 1.934...del nostre país. El 1.940 ja va fer el salt cap a França, participant en la resistència contra els alemanys.

Té obres literàries d'un transfons filosòfic, un pel existencialista, però sempre a favor dels menys afavorits per la societat. Com "*L'étranger*" sobre els emigrants, com varen ser els seus propis pares..., i una molt polèmica, com "*L'homme révolté*", que li va crear enamoraments del públic i enfrontaments amb els polítics. Escrigué una novel·la "*La Peste*" el 1.947, de títol dur com el contingut, ja que eren moments de molta angoixa per la guerra, i de temor sobre el pervindre, i denunciava els problemes de la gana, i de les malures, degudes als enfrontaments....No cito més ja que son conegudes.

La seva gran qualitat com escriptor, i pel nivell filosòfic i sociològic dels seus escrits, li van mereixer guanyés el **Premi Nobel de Literatura del 1957**, dos anys abans de la seva mort, i coincidí amb el mateix any de publicar "*L'exil et le royaume*". Que li eren temes força coneguts, i en propia pell....

Apart el breu homenatge, que pot representar el meu humil escrit, fet a qui va ajudar a treure de la legislació francesa el us de la guillotina, voldria fos tanmateix un record de la necessitat d'acceptar, cosa encara no del tot feta per la societat actual, que els animals també tenen uns Drets. Poso el parell d'articles que es citen en primer lloc, en la "*Declaració Universal dels Drets dels Animals*" adoptats per la lliga Internacional dels Drets dels Animals, feta a Londres en Setembre de 1.977.

Diuen així: **Art 1 - Tots els animals neixen iguals davant la vida i tenen els mateixos drets a l'existència.**

Art. 2 - Tot animal te dret al respecte. L'home, en tant com especie animal, no pot atribuir-se el dret a exterminar altres animals, o d'explotar-los violant aquest dret. Ni deuen ser sotmésos a cap mal tracte, ni actes de crueltat.

El no seguir-los a casa nostra, com fa la majoria, és degut a vells pensaments de ètica (?) tradicional, i, per tant és deuen canviar, com ja s'està aconseguint en la consciència de l'Ecologia, i en el tracte, avui, als animals de companyia. Els massa tradicionals tenen un **especieisme**, que significa anar a favor de la nostra especie, i en contra de les altres.... Avui deuriem tenir la posició, profunda, de que tots els sers dotats de

sensacions, (els animals bàsicament), tenen tant interesos, com drets, per això els deuriem considerar sempre en relació directe als seus interesos. Independentment de si son membres de la nostra especie, o no.

Som encara considerats, Espanya, com el país de més crueltat d'Europa. A tots nivells. I coneixer això és dur !!

Mirem no més una llei, una sola ho diu tot... que va ser publicada en el Boletín Oficial del Estado (BOE), on es recullen totes les lleis del “Gobierno”, i que diu aixís: **<El toro será sometido al castigo apropiado>**, al descriure, segons llei, lo que es deu fer en el terç de picadors en les “corridas” de toros. “Castigo apropiado” !!. Significa això que “mereixen el càstig”, i que no deurem ser condescendents, si no el “apropiat”? Per tant, la Llei oficial, ja els considera mereixedors?

I sobre aquest mateix tema, deurem reconèixer que som els primers a on es donen Premis als millors (?) toros, o a places de braus, i a “toreros y ganaderos” que sobresurten en alguna “fiesta”. O donem mèrits, de titulació internacional, sols pel manteniment de la tauromaquia que vol dir “lluita amb toros”.....

Aquests fets que son, encara, tan arrelats, que precisarem l'esforç de molta gent, denunciant-ho com il·legals, ja que tot lo que vagi a favor de quelcom perjudicial pels animals, està en contra d'algunes de les lleis, ja existents, que sí van a favor del seu bon tracte.

Si Albert Camus va escriure el horror de la guillotina, lo que va ajudar a treure la Llei vigent a França, sobre aquest tipus de pena als humans, que trenca un seu Dret, nosaltres podem donar suficient ajuda per treure aquelles Lleis que, encara permeten, a Espanya, la paradoxa de mantenir una duplicitat, i que treuen els seus Drets als animals. I per això permeten, per la seva laxitud, seguir en el seu mal tracte !!.

Fem-ho ! Serà per bé de tothom !!
